

Библиотека

ЛИТЕРА —
— ТУРНИ
— ДНИ —

Издава книжарницата и печатницата
НОВА МИСЪЛЪ — София.
Год. . — 907. — Кн. I.

МОРИСЪ МЕТЕРЛИНКЪ

НАТРАПНИЦА

пиеса въ 1 дѣйствиe

Прѣвель :

Добри Немировъ

Печатница и книжарница Нова Мисль — София.

ИЗЪ СП. „НАРОДЕНЪ ЖИВОТЪ“

Л И Ц А :

Дѣдо.

Баща.

Три дъщери.

Вуйчо.

Слугиня.

Милосердна сестра.

Доста полумрачна зала, въ стария замъкъ.
На лѣво и на дѣсно врати и друга тайна
врачка въ жгъла. На дъното прозорецъ съ
стъкла, които даватъ зеленкавъ оттенъкъ и
стъклена врата, шо води въ терасата. Въ
жлитѣ голѣми фламандски часовници. Лам-
пата гори.

Тритѣ дъщери.

Елате тука, дѣдо, при лампата.

Дѣдо.

Като че ли не е твърдѣ свѣтло тука.

Бащата.

Да отидемъ на терасата ли, или да останемъ
въ тази стая?

Вуйчо.

Не ще ли е по-добрѣ да останемъ тука? Цѣ-
ла недѣля валѣ дъждъ и тия хладни нощи сж
тъй влажни . . .

Старата дъщеря.

А все пакъ звѣзди има.

Н а т р а п н и ц а

В у й ч о .

О, звѣздитѣ нищо още не доказватъ!

Д ѣ д о .

По добрѣ да останемъ тука — не се знае какво може да се случи.

Б а щ а т а .

Сега вече нѣма за какво да се тревожимъ. Опастность нѣма, — тя е спасена . . .

Д ѣ д о .

Струва ми се май, че не се чувствава дотамъ добрѣ.

Б а щ а т а .

Защо вие така мислите?

В у й ч о .

Азъ ѝ чувахъ гласътъ.

Б а щ а т а .

Но докторитѣ твърдятъ да бждемъ спокойни.

В у й ч о .

Ето, вие знаете, че вашия тестъ ни обича и слѣдователно напразно сж трѣвогитѣ.

Д ъ д о.

Азъ не виждамъ тъй както вашия братъ.

В у й ч о.

Слѣдователно длѣжни сте да вѣрвате тия що виждатъ. Тя днесъ много добръ гледаше и сега спи доста крѣпко — пѣкъ за това, нѣма защо да отравяме първата хубава вечеръ, която ни праща сждбата... Струва ми се, че ние имаме пълно право да си отдѣхнемъ днесъ и дори да се посмѣемъ, безъ сѣкакви опасения.

Б а щ а т а.

Това е истина; прѣвъ пѣтъ сега се чувствамъ като у дома, при своитѣ си, слѣдъ тия ужасни раждания.

В у й ч о.

Когато болѣстѣта влѣзе въ нѣкоя кѣща, тогава човѣку се струва, че е влѣзълъ нѣкой вѣншенъ.

Б а щ а т а.

Но тогава виждашъ сѣщо, че никой другъ нѣма.

В у й ч о.

Вие сте съвършенно прави.

Д ъ д о.

Защо азъ днеска немога да видя моята бѣдна дѣщеря.

Н а т р а п н и и а

В у й ч о .

Вие твърдѣ добръ знаете, че доктора забрани
това.

Д ѣ д о .

Азъ не зная какво да мисля.

В у й ч о .

Нѣма защо да се тревожите.

Д ѣ д о .

(Показва на лѣвата врата) Тя дали не ни чува?

Б а щ а т а .

Ние не говоримъ високо; да, впрочемъ вратата
е достатъчно дебела и при болната е милосерд-
ната; тя би ни казала ако наистина викаме.

Д ѣ д о .

Ами то дали не ни чува? (Показва дѣсната
врата).

Б а щ а т а .

Не, не.

Д ѣ д о .

То спи ли?

Бащата.

Струва ми се че спи.

Вуйчо.

То мене много повече тревожи отколкото вашата жена. Ето вече нѣколко седмици откакъ се е родило и едва се мърда; до сега ни еднажъ не е извикало. Сѣкашъ, че е въсьчево дѣте.

Дѣдо.

Азъ мисля, че то ще остане глухо, а може би и нѣмо. Ето що значи бракъ между роднини.

(Неволно мълчание).

Бащата.

Азъ му се даже гнѣвя за страданията, които причини на майка си.

Вуйчо.

Трѣба да бждемъ благоразумни: бѣдното дѣте не е виновато за това. То самò ли е въ стаята?

Бащата.

Да, доктора не иска да го оставимъ въ стаята на майка му.

Вуйчо.

Но дойката при него ли е?

Бащата.

Не, отиде ди си отдъхне една минутка. Тя прѣзъ тия дни достатъчно послужи. Урсула, я погледни спи ли дѣтето?

Стар. дъщеря.

Сега, дѣдо.

(Тритъ дъщери ставатъ, хващатъ се за ржцѣтъ и влизатъ въ дѣсната врата).

Бащата.

Въ колко часа ще дойде сестрата?

Вуйчо

Къмъ деветъ часа, — мисля.

Бащата.

Деветъ часа. . . Азъ я очаквахъ днеска; жена ми много иска да я види.

Вуйчо.

Тя навѣрно ще дойде, но за прѣвъ пжтъ ли ще влѣзе тука?

Бащата.

Тя никога не е идвала тукъ.

Н а т р а п н и ц а

Вуйчо.

Ней е много трудно да излѣзе отъ манастиря.

Бащата.

Сама ли ще дойде.

Вуйчо.

Трѣба да я съпроводи нѣкоя монахиня. Тѣ не могатъ да ходятъ сами.

Бащата.

Но нали тя е настоятелка?

Вуйчо.

Правилото за сички е еднакво.

Дѣдо.

Вие не се ли тревожите вече?

Вуйчо.

Защо да се тревожимъ? Не си струва и да се мисли повече за това; нѣма отъ що да се страхуваме.

Дѣдо.

Сестра ви по ли е стара отъ васъ?

Вуйчо.

Тя е по-стара отъ сички ни.

Дѣдо.

Азъ не зная какво става съ мене. Неспокоенъ съмъ нѣкакъ. Азъ много бихъ искалъ да дойде сестра ви.

Вуйчо.

Тя ще дойде; тя обѣща.

Дѣдо.

Колко бихъ искалъ да мине тая нощъ по-скоро!

(Тритъ дъщери се връщатъ).

Бащата.

Дѣтето спи ли?

Стар. дъщеря.

Да, дълбокъ сънь, татко.

Вуйчо.

Е, какво да правимъ до тогасъ?

Дѣдо.

До кога?

Вуйчо.

До като дойде сестра ни.

Бащата.

Не виждашъ ли нѣщо, Урсула?

Стар. дъщеря.

(На прозореца.) Не, татко.

Бащата.

Ами въ алея? Виждашъ ли алеята?

Стар. дъщеря.

Да татко, мѣсеца свѣти и алеята се вижда до гипарисната горичка.

Дѣдо.

И никого ли не виждашъ, Урсула?

Дъщерята.

Никого, дѣдо.

Вуйчо.

Какъ е врѣмето?

Дъщерята.

Врѣмето е хубаво. Чувате ли славеитѣ?

Н а т р а п н и ц а

Вуйчо.

Да? да.

Дъщерята.

Тихъ вѣтрець се понесе въ алея.

Дѣдо.

Тихъ вѣтрець ли, Урсула?

Дъщерята.

Да, дърветата леко се полюшватъ.

Вуйчо.

Много чудно е това, дѣто сестра ми я нѣма още.

Дѣдо.

Азъ вече не чувамъ славеитѣ, Урсула.

Дъщерята.

Стори ми се, че нѣкой влѣзе въ градината, дѣдо.

Дѣдо.

Кой?

Дъщерята.

Незная. . . Азъ никого не виждамъ.

Вуйчо.

Та и никой нѣма!

Дъщерята.

Трѣба да има нѣкой въ градината. Славейтѣ заведнажъ млѣкнаха.

Дѣдо.

Но азъ не чухъ да е влѣзълъ нѣкой.

Дъщерята.

Да, и трѣба да е миналъ край езерото — лебедитѣ сж изплашени.

Другата дъщеря.

Сичката риба въ езерото се разплѣска.

Бащата.

Ти не виждашъ ли нѣкого?

Дъщерята.

Никого, татко.

Бащата.

Но езерото освѣтлено ли е отъ мѣсеца?

Дъщерята.

Да, азъ виждамъ, че лебедитѣ сж изплашени

Вуйчо.

Азъ съмъ увѣренъ, че сестра ми ги е изплашила. Тя сигурно е влѣзла въ врачката.

Бащата.

Азъ немога да си обясня, защо кучетата не лаятъ.

Дъщерята.

Азъ виждамъ вързаното куче въ самото дъно на кѣщичката си. Лебедитѣ плуватъ къмъ другия брѣгъ.

Вуйчо.

Тѣ сж се изплашили отъ сестрата. Сега ще видимъ. (*Вика.*) Сестро! Сестро, ти ли си? Никого нѣма!

Дъщерята.

Азъ съмъ увѣрена, че нѣкой е влѣзаль въ градината. Ето ще видите.

Вуйчо.

Но тя ми би отговорила.

Дѣдо.

Ами славеитѣ запѣха ли пакъ, Урсула?

Н а т р а п н и ц а

Дъщерята.

Нито единъ не се чува въ цѣлата градина.

Дѣдо.

И нѣма никакъвъ шумъ.

Бащата.

Гробна тишина.

Дѣдо.

Види се изплашилъ ги е нѣкой другъ, защото ако бѣше нѣкой отъ домашнитѣ, тѣ не щѣха да млъкнатъ.

Дъщерята.

Ето единъ кацна на голѣмата плачуща върба...
Ето, хвърчи! . .

Вуйчо.

Сега съ славеитѣ ли ще се занимавате?

Дѣдо.

Сичкитѣ ли прозорци сж отворени, Урсула?

Дъщерята.

Стъклената врата е отворена, дѣдо.

Н а т р а п н и ц а

Дѣдо.

Като че ли хладъ прониква въ стаята. . .

Дъщерята.

Въ градината има малъкъ вѣтрецъ. Розигъ се люлеятъ.

Бащата.

Е, затвори вратата, Урсула, кжсно е вече.

Дъщерята.

Добрѣ татко, но азъ немога да я затворя.

Двѣтѣ други дъщери.

Ние неможемъ да затворимъ вратата.

Дѣдо.

Какво има тамъ задъ вратата, дѣца?

Вуйчо.

Нѣма нужда да се говори съ такъвъ плахъ тонъ. Азъ ще имъ помогна.

Стар. дъщеря.

Ние не ще можемъ да я затворимъ хубаво.

Вуйчо.

Това е отъ вѣмето. Ще я натиснемъ заедно.

Бащата.

Столяря утрѣ ще я поправи.

Дѣдо.

Нима столаря ще дойде утрѣ?

Дъщерята.

Да, дѣдо, той сега работи избата.

Дѣдо.

Ами че той ще вдига шумъ.

Дъщерята.

Ще му кажа да работи тихичко.

*(Изведнажъ се чува звънь произведенъ
отъ точене на коса)*

Дѣдо.

(Сепва се.) Ахъ!

Вуйчо.

Урсула, какво е това?

Дъщерята.

Азъ не зная; струва ми се да е градинаря. Не
мога да виждамъ добрѣ: той е подъ сѣнката
на кжщата.

Н а т р а п н и ц а

Бащата.

Градинаря се готви да коси.

Вуйчо.

Че нощемъ ли ще е коси?

Бащата.

Утрѣ нали е недѣля? Да, азъ забѣлѣзахъ, че тревата около кжщата е много порастнала.

Дѣдо.

Неговата коса страшно звънти.

Дъщерята.

Той ще изкоси кжщата.

Дѣдо.

Ти виждашь ли го, Урсула?

Дъщерята.

Не, дѣдо, той е въ мрачината.

Дѣдо.

Неговата коса страшно звънти.

Дъщерята.

Вие имате много остъръ слухъ, дѣдо

Н а т р а п н и ц а

Дѣдо.

Страхувамъ се да не разбуди дъщеря ми.

Вуйчо.

Болната нѣма да чуе; нѣма отъ що да се безпокоите.

Бащата.

Лампата днесъ като че ли не гори добрѣ.

Вуйчо.

Трѣба да ѝ се налѣе гасъ.

Бащата.

Азъ видѣхъ, че днеска налѣха. Тя захвана да гори лошо откакъ затворихме прозореца.

Вуйчо.

Като че ли стъклото не е чисто.

Бащата.

Тя ще се разгори.

Дъщерята.

Дѣдо заспа. Той три цѣли нощи не е спалъ.

Бащата.

Много се тревожи.

Вуйчо.

Той сѣкоги отвѣнъ мѣрката се сърди; по нѣкоги съ нищо неможешъ го успокои.

Н а т р а п н и ц а

Бащата.

Това е напълно простително за неговитѣ години.

Вуйчо.

Богъ знае дѣще бждемъ и ние на неговитѣ години.

Бащата.

Той е почти осемдесетъ годишенъ.

Вуйчо.

На тия години имашъ право да си страненъ.

Бащата.

Може би ние ще бждемъ още по странни.

Вуйчо.

Не се знае какво ще стане. Наврѣмени той става много смѣшенъ.

Бащата.

Той е сѣщо такъвъ каквито сж и сички слѣпци.

Вуйчо.

Той твърдѣ много размишлява.

Бащата.

Тѣ имать твърдѣ много свободно врѣме.

Вуйчо.

И нѣматъ друго какво да правятъ.

Бащата.

Защото за тѣхъ нѣма никакво развлечение.

Вуйчо.

Това трѣба да е ужасно.

Бащата.

Тѣ прѣвикватъ къмъ това

Вуйчо.

Азъ това никакъ немога да си прѣдоставя.

Бащата.

Безъ съмнение трѣба да имъ е много мжно.

Вуйчо.

Незнаешъ дѣ се намирашъ, незнаешъ отъ кждѣ идешъ, незнаешъ дѣ се направлявашъ, не различавашъ бѣлия день отъ черната нощъ, нито лѣтото отъ зимата . . . И вечно тоя мракъ... Тоя мракъ... Азъ бихъ прѣдпочелъ по-скоро да не живѣя. Нима това е неизлѣчимо?

Бащата.

Види се да е тѣй.

Вуйчо.

Но той не е съвсѣмъ слѣпъ.

Ващата.

Може да различава силната свѣтлина.

Вуйчо.

Трѣба да си пазимъ бѣднитѣ очи.

Бащата.

Той по нѣкоги има такива страшни мисли!

Вуйчо.

Но често пжти е много неинтересенъ.

Бащата.

Той сѣкоги изказка сичко каквото мисли.

Вуйчо.

Но бѣше врѣме когато не бѣше такъвъ.

Бащата.

Разбира се — не. По рано той бѣше сжщо тъй разсждителенъ, както и ние; той не говореше нищо странно. Право да си кажемъ, но Урсула твърдѣ много го различа; тя отговаря на сичкитѣ му въпроси.

Вуйчо.

По-добрѣ би било да не му се отговаря — това значи да му се прави лоша услуга.

(Часътъ бие деветъ.)

Дѣдо.

(Сънливо.) Азъ срѣщу стъклената врата ли стоя?

Н а т р а п н и ц а

Дъщерята.

Добрѣ ли поспа, дѣдо?

Дѣдо.

Азъ срѣщу стъклената врата ли стоя?

Дъщерята.

Да, дѣдо.

Дѣдо.

Никой ли нѣма на стъклената врата?

Дъщерята.

Не, дѣдо, азъ никого не виждамъ?

Дѣдо.

Азъ мисля че нѣкой чака. Никой ли не дойдѣ,
Урсула?

Дъщерята.

Никой, дѣдо.

Дѣдо,

(Обръща се къмъ бащата и вуйчо.) А сестра
ви не е ли дошла?

Вуйчо.

Твърдѣ е кжсно; тя вече не би дошла. Това
не е любезно отъ нейна страна!

Бащата

Тя захваща да ме безпокои. *(Чува се шумъ като че ли нѣкой влиза въ кѣщи.)*

Вуйчо.

Ха, ето я! Чувате ли?

Бащата.

Да, нѣкой влѣзе прѣзъ тайната врачка!

Вуйчо.

Това трѣба да е сестрата. Азъ ще позная по стѣпкитѣ.

Дѣдо.

Азъ чувамъ бавенъ вървежъ.

Бащата.

Тя влѣзе много тихо.

Вуйчо.

Знае, че въ кѣщи има болень.

Дѣдо.

Сега азъ повече нищо не чувамъ.

Вуйчо.

Тя сега ще се изкачи. Ще ѝ кажатъ, че ние сме тукъ.

Н а т р а п н и ц а

Бащата.

Азъ съмъ щастливъ дѣдо тя дойде.

Вуйчо.

Азъ бѣхъ увѣренъ, че тя днесъ ще дойде.

Дѣдо.

Но като, че ли не се качи нагорѣ?

Вуйчо.

Навѣрно това е тя.

Бащата.

Ние не чакаме никого другиго.

Дѣдо.

Азъ не чувамъ никакъвъ шумъ въ долния етажъ.

Бащата.

Ще повикамъ слугинята. Ние ще узнаемъ какво е това. (*Дърпа шнура на електрическия звънецъ*).

Дѣдо.

Азъ вече чувамъ шумъ по стълбата.

Бащата.

Това е слугинята — качи се по стълбата

Н а т р а п н и ц а

Дѣдо.

Като че ли не е сама.

Бащата.

Слугиняга тъй трополи.

Дѣдо.

Като че ли не е сама.

Бащата.

Тя страшно напълнѣла.

Вуйчо.

Врѣме е да се отдѣлите отъ нея, а то инѣкъ
ще остане на ржцѣтъ ви.

Дѣдо.

Азъ чувамъ крачкитѣ на сестра ви.

Бащата.

Азъ чувамъ вървежа само на слугинята.

Дѣдо.

Това е сестра ви . . . , Това е сестра ви! . . .

(Шумъ до вратата.)

Вуйчо.

Тя е до вратата на тайната стълба.

Бащата.

Азъ сама ще я отворя, защото тая врачка много

Н а т р а н н и ц а

скърца; тя е пригодена тъкмо за тоя, който
иска да влѣзе въ стаята незабѣлѣзано.

(Отваря вратата. Слугинята остава вънъ на
пощадката) Дѣ сте?

Слугинята.

Тукъ съмъ, господарю.

Дѣдо.

Сестра ви ли е на вратата?

Вуйчо.

Азъ виждамъ само слугинята.

Бащата.

Тука е само слугинята. (*Къмъ слугинята.*) Кой
влѣзе въ кѣщи?

Слугинята.

Кой да е влѣзълъ въ кѣщи ли, господарю?

Бащата.

Да, ей сега нѣкой влѣзе.

Слугинята.

Никой не е идвалъ, господарю.

Дѣдо.

Кой въздиша така?

Вуйчо.

Слугинята се изморила.

Н а т р а п н и ц а

Дѣдо.

Нима тя плаче?

Вуйчо.

Не, защо пъкъ да плаче?

Бащата.

(Къмъ слугинята.) Не влѣзе ли нѣкой прѣди малко?

Слуг.

Не, господарю.

Бащата.

Но ние чухме като се отвори вратата.

Слуг.

Азъ затваряхъ вратата, господарю.

Бащата.

Нима тя бѣше отворена?

Слуг.

Да, господарю.

Бащата.

Защо била отворена по това врѣме?

Слугин.

Азъ не зная, господарю, азъ само я затворихъ.

Бащата.

Та кой я отворилъ?

Слугинята.

Азъ не зная, господарю, трѣба да е влизаль
нѣкой слѣдъ мене, господарю.

Бащата.

Трѣба да се внимава! Не бутайте вратата, вие
много добрѣ знаете, че тя скърца.

Слугинята.

Азъ не се допирамъ до вратата, господарю.

Бащата.

Какъ не! Вие тласкате вратата тѣй, като че ли
искате да влѣзите въ стаята.

Слугинята.

Та ето, господарю, азъ съмъ три крачки да-
лечъ отъ вратата.

Бащата.

Говорете по тихо.

Дѣдо.

Нима лампата гаснѣе?

Стар. дъщеря.

Не, дѣдо.

Дѣдо.

Стори ми се че изведнажъ потъмне.

Бащата.

(*Къмъ слугинята*). Вие сега можете да си вървите; слизайте тихо, да не разбудите госпожата.

Слугинята.

Азъ не тракамъ, господарю.

Бащата.

И ако нѣкой дойде, кажи че ни нѣма въ кѣщи.

Вуйчо.

Да, кажете че ни нѣма.

Дѣдо.

(*Тръпва*) Не трѣба да се казва това.

Бащата.

(*Къмъ слугинята*) Съ исключение на сестрата и доктора.

Вуйчо.

Въ колко часа ще дойде доктора?

Н а т р а п н и ц а

Бащата.

По рано отъ срѣднощъ не ще може да дойде.
(Затваря вратата. Часоветъ биятъ едина-
десетъ).

Д ѣ д о.

Тя влѣзе ли?

Бащата.

Кой?

Д ѣ д о.

Слугинята.

Бащата.

Не, тя слѣзе долу.

Д ѣ д о.

Стори ми се, че сѣдна до масата.

В у й ч о.

Слугинята ли?

Д ѣ д о.

Да.

В у й ч о.

Само туй ѝ трѣбаше.

Д ѣ д о.

Никой ли не влѣзе въ стаята?

Бащата.

Никой не влѣзе.

Дѣдо.

А сестра ви нѣма ли я?

Вуйчо.

Не е дошла; но... какво ви стана?

Дѣдо.

Вие искате да ме лъжите.

Вуйчо.

Васъ да лъжемъ?

Дѣдо.

Урсула, за Бога, кажи ми право.

Стар. дъщеря.

Дѣдо! Дѣдо, какво ви е?

Дѣдо.

Нѣщо се е случило!... Азъ съмъ увѣренъ, че дъщеря ми е по-злѣ! . . .

Вуйчо.

Вие сънувате ли? . . .

Дѣдо.

Вие не искате да ми кажите... Азъ прѣкрасно виждамъ, че има нѣщо!...

Вуйчо.

Въ такъвъ случай, вие виждате много по-добрѣ отъ насъ.

Дѣдо.

Урсула, кажи ми истината!

Дъщерята.

Та нали истината ви говорятъ, дѣдо!

Дѣдо.

Гласътъ ти като, че ли не е твой.

Бащата.

Защото вие сами я плашите.

Дѣдо.

Сжщо и вашия гласъ е измѣненъ.

Бащата.

Вие ще се побърквате ли, — какво?

*(Той и чичо си правятъ знаци и се
съгласяятъ, че дѣдо се побъркалъ).*

Дѣдо.

Азъ твърдѣ добрѣ чувствавамъ, че вие се
страхувате!

Бащата.

Та отъ какво ще се страхуваме?

Н а т р а п н и ц а

Дѣдо.

Защо искате да ме излъжите?

Вуйчо.

Че кой е намислил да ви лъже?

Дѣдо.

Защо изгасихте лампата?

Вуйчо.

Нищо не сме изгасили; свѣтло е сжщо тъй както и по-рано.

Дъщерята.

Лампата наистина мѣждѣ.

Бащата.

Азъ виждамъ, че сжщо тъй е свѣтло, както и по-рано.

Дѣдо.

Прѣдъ очитѣ ми става нѣщо! Дѣца мои, кажете ми, какво става тука. Вие сички виждате, кажете ми въ името на Бога! Тукъ въ тоя безкраенъ мракъ азъ се чувствамъ съвсѣмъ самъ! Азъ не зная кой стои до мене! Не зная какво става на двѣ крачки отъ мене! . . .
Защо си шепнехте прѣди малко?

Н а т р а п н и ц а

Бащата.

Никой не е шепнелъ.

Дѣдо.

Шепнете до вратата.

Бащата.

Вие сичко чухте каквото азъ говорихъ.

Дѣдо.

Вие въведохте нѣкого въ стаята.

Бащата.

Азъ ви казвамъ, че никой не е влизалъ въ стаята.

Дѣдо.

Това сестра ви ли е или попа? Недѣйте се мжчи да ме лъжите. Урсула, кой влѣзе?

Дъщерята.

Никой, дѣдо.

Дѣдо.

Недѣйте се мжчи да ме лъжите; азъ зная това що зная. Колко сме тука?

Дъщерята.

Сички сме шесть души, дѣдо.

Дѣдо.

Сички до масата ли стоите?

Дъщерята.

Да, дѣдо.

Дѣдо.

Павелъ, ти тукъ ли си?

Бащата.

Да.

Вуйчо.

Е, да, е да... Ето азъ съмъ тукъ на своето
обично мѣсто.

Дѣдо.

Ти тукъ ли си, Геновево?

Една отъ дъщеритѣ.

Да, дѣдо.

Дѣдо.

Ами ти, Хертрудо?

Другата дъщеря.

Да, дѣдо.

Дѣдо.

Ами ти тукъ ли си, Урсула?

Стар. дъщеря.

Да, дѣдо! До васъ.

Дѣдо.

Ами кой се крие вѣнка?

Дъщерята.

Дѣ, дѣдо? — Тамъ нѣма никой.

Дѣдо

Тамъ, тамъ, между васъ.

Дъщерята.

Никой нѣма, дѣдо.

Бащата.

Хората ви казватъ, че нѣма никой.

Дѣдо.

Но вие не виждате.

Вуйчо.

Е-е! Вие искате да се шегувате.

Дѣдо.

Съвсѣмъ не искамъ да се шегувамъ; азъ ви
увѣрявамъ.

Вуйчо.

Тогава, вървайте тия които виждатъ.

Дѣдо.

(Неръшително.) Помислихъ, че има нѣкой...
Азъ нѣма да бжда за много!..

Вуйчо.

За какво, най-послѣ ще ви лъжемъ?

Бащата.

Говорятъ ви истината.

Вуйчо.

За какво ще се лъжемъ единъ другъ?

Бащата.

Вие бихте могли да не се заблуждавате.

Дѣдо.

Азъ бихъ искалъ да бжда у дома си.

Бащата.

Та вие сте тукъ, — у дома си.

Вуйчо.

Нима мислите инкъ?

Н а т р а п н и ц а

Ва щ а т а .

Нима мислите, че сте у чужди хора?

В у й ч о .

Вие сте чуденъ днеска.

Д ъ д о .

А сами вие сте още по-чудни!

Ба щ а т а .

Май нѣщо ви липсва.

Д ъ д о .

Азъ не зная какво става съ мене!

В у й ч о .

Искате ли да пийнете нѣщо?

Ст а р . д ѣ щ е р я .

Дѣдо, дѣдо, какво искате, дѣдо!

Д ъ д о .

Дайте ми ржцѣтъ си, мои момичета.

Т р и т ѣ д ѣ щ е р и .

Добрѣ, дѣдо.

Д ъ д о .

Защо вие и тритѣ трепѣрите, мои момичета?

Н а т р а п н и ц а

Стар. дъщеря.

Ние не треперимъ, дѣдо.

Дѣдо.

Азъ като че ли виждамъ, че вие и тритѣ сте
тъй блѣдни!

Стар. дъщеря.

Късно, дѣдо и ние се уморихме.

Бащата.

Трѣба да си отидите да спите, пъкъ и дѣдо не
би направилъ лошо ако отидише да си отдъхне
малко

Дѣдо.

Тая нощъ азъ не бихъ могълъ да заспя.

Вуйчо.

Ние чакаме доктора.

Дѣдо.

Кажете ми истината.

Вуйчо.

Та нѣма никаква истина.

Дѣдо.

Така. Значи азъ не зная какво е това.

Вуйчо.

Азъ ви казвамъ, че нищо нѣма.

Дѣдо.

Азъ бихъ искалъ да видя моята бѣдна дъщеря.

Б а щ а т а .

Вие прѣкрасно знаете, че това е невъзможно;
нѣма нужда да я будимъ напразно.

В у й ч о .

Ще я видите утрѣ.

Дѣдо.

Нищо не се ли чува въ стаята?

В у й ч о .

Първи азъ бихъ се разтревожилъ ако имаше
нѣкакъвъ шумъ.

Дѣдо.

Азъ тѣй одавна не съмъ виждалъ дъщеря си!..
Азъ ѝ хванахъ снощи ржката, но нея не ви-
дѣхъ! Азъ не зная какво става съ нея!.. Не
зная каква е тя . . . не ѝ зная лицето . . . Тя
се е измѣнила прѣзъ тия недѣли. Снощи азъ
чувствахъ коститѣ на лицето ѝ подъ моитѣ
ржцѣ . . . Но мракъ непроницаемъ има между
нея и мене и сички васъ . . . Нима това е
животъ? . . . Не, съвсѣмъ не е животъ!.. Вие
сички гледате моитѣ мъртви очи, но нито единъ
не съжелява!.. Азъ не зная какво става съ

Н а т р а п н и ц а

мене... Никога не говорятъ това що се слѣдва...
И сичко ти се струва тъй страшно кога по-
мислишь... Но защо вие не говорите сега?

Вуйчо.

Защо да ви говоримъ когато ни не вѣрвате?

Дѣдо.

Страхъ ви е да не се издадете.

Бащата.

Та бждете най-послѣ благородни!

Дѣдо.

Тукъ вие одавна криете нѣщо отъ мене!..
Станало е нѣщо тука... Сега азъ почвамъ да
разбирамъ. Значи вие мислите, че азъ никоги
нищо нѣма да узная? Знайте, че има минути
когато азъ съмъ по-слабъ отколкото вие...
Нима азъ не чувамъ, че си шепните отъ нѣ-
колко дена насамъ, като че ли се намирате въ
кѣщата на нѣкой лудъ? Туй което зная, азъ
днесъ не мога да го кажа... Но азъ зная
истината. Край васъ сичко зная, сичко нау-
чихъ! А сега азъ чувствавамъ, че сички сте
блѣдни като мъртавци!

Тритѣ дъщери.

Дѣдо, дѣдо! Какво ви става, дѣдо!

Дѣдо.

Азъ не говоря за васъ, дѣца мои, азъ не за васъ говоря . . . Азъ твърдѣ добръ зная, че вие бихте ми казали истината, ако тѣхъ нѣмаше наоколо. Да, впрочемъ азъ съмъ увѣренъ, че тѣ лъжатъ и васъ . . . Вие ще видите, мои дѣца, ще видите! . . . Нима азъ не чувамъ какъ и тритѣ ридайте?

Вуйчо.

Азъ тука не мога да стоя.

Бащата.

Нима наистина жена ми е тѣй злѣ?

Дѣдо.

Не се мжчете да ме лъжите сега; късно е вече и азъ зная цѣлата истина по-добръ отъ васъ

Вуйчо.

Та най-послѣ не сме слѣпи!

Бащата.

Искате ли да влѣзите въ стаята на дърщеря си? Тука има недоразумение което трѣба да се свърши. Искате ли?

Дѣдо.

Не, не! Не сега . . . не още . . .

Вуйчо.

Ето видите ли колко сте неблагоприятни?

Дѣдо.

Кой шуми тамъ?

Стар. дъщеря

Лампата тѣй мъждѣе, дѣдо.

Дѣдо.

Тя като ли е много неспокойна.

Дъщерята.

Тревожи я хладния вѣтъръ... Хладния вѣтъръ
я тревожи...

Вуйчо.

Нѣма никакъвъ вѣтъръ, прозорцитѣ сж за-
творени.

Дъщерята.

Мжчи се да угасне.

Бащата.

Гасъ нѣма.

Дъщерята.

Тя съвсѣмъ тъмнѣе.

Бащата.

Ние неможемъ да стоимъ тѣй въ тъмнината.

Н а т р а п и н и ц а

Вуйчо.

Защо не? Азъ съмъ вече привикналъ.

Бащата.

Въ стаята има огънь.

Вуйчо.

Ще вземемъ оттамъ, кога дойде доктора.

Бащата.

Не е още тъй тъмно; въ двора има свѣтлина.

Дѣдо.

Нима на двора е свѣтло?

Бащата.

По-свѣтло отколкото е тука.

Вуйчо.

Азъ тъй обичамъ да бесѣдвамъ въ полумрака!

Бащата.

И азъ сжщо.

(Мълчание).

Дѣдо.

Часовниците като че ли много слабо биятъ.

Стар. Дъщеря.

То е за туй, дѣдо, защото не говоримъ.

Дѣдо.

Но защо вие сички мълчите?

Вуйчо.

Е, какво да говоримъ? Вие като че ли се шегувате днеска.

Дедо.

Нима е много тъмно въ стаята?

Вуйчо.

Не е твърдѣ свѣтло. (*Мълчание*).

Дѣдо.

Задушно ми е, Урсула, отвори малко прозореца.

Бащата.

Да, щерко, поотвори малко прозореца, като че ли и менъ ми е малко задушно.

(*Дъщерята отваря прозореца*).

Вуйчо.

Ние дълго сме стояли заграмени тука.

Дѣдо.

Прозореца отворенъ ли е, Урсула?

Дъщерята.

Да, дѣдо, той е съвсемъ отворенъ.

Дѣдо.

Човѣкъ не би си помислилъ, че е отворенъ.
На двора нѣма никакъвъ шумъ.

Дъщерята.

Да, дѣдо, ни най-малкъ шумъ.

Бащата.

Съвършена тишина.

Дъщерята.

Би могълъ да се чуе вървежа на ангела.

Вуйчо.

Ето защо, азъ не обичамъ селото.

Дѣдо.

Азъ бихъ искалъ да чуя макаръ и малкъ шумъ.
Колко е часа, Урсула?

Дъщерята.

Скоро сръднощъ, дѣдо.

Н а т р а п и ц а

(Вуйчо захваща да се разхожда изъ стаята)

Дѣдо.

Кой се разхожда така около насъ?

Вуйчо.

Това съмъ азъ, азъ, не се бойте. Осѣщамъ по-трѣбность да походя малко. *(Мълчание)*. Но азъ пакъ сѣдамъ; не виждамъ дѣ стѣпвамъ. *(Мълчание)*.

Дѣдо.

Азъ бихъ желалъ да бѣда на друго мѣсто.

Дѣщерята.

Дѣ бихте искали да отидете, дѣдо?

Дѣдо.

Азъ не зная . . . Въ друга стая, дѣто и да е, дѣто и да е! . . .

Бащата.

Е, кждѣ да отидемъ?

Вуйчо.

Твърдѣ късно е за да се отиде нѣкждѣ.

(Мълчание. Тѣ стоятъ неподвижно около масата).

Н а т р а п н и ц а

Дѣдо.

Какво чувамъ, Урсула?

Дъщерята.

Нищо, дѣдо, това сж листата; да листата, дѣдо,
падатъ по терасата.

Дѣдо.

Затвори прозореца, Урсула!

Дъщерята.

Добрѣ дѣдо. *(Тя затваря прозореца и пакъ
сѣда).*

Дѣдо.

Студено ми е. *(Мълчание. Тритѣ сестри се
цалуватъ. Какво чувамъ?)*

Бащата.

Дъщеритѣ се цалуватъ.

Вуйчо.

Тѣ днеска сж много блѣдни. *(Мълчание).*

Дѣдо.

Какво чувамъ Урсула,

Н а т р а п н и ц а

Дъщерята.

Нищо, дѣдо, турихъ си ржцѣтъ на масата.

(Мълчание)

Дѣдо.

Азъ чувамъ нѣщо, чувамъ нѣщо Урсула!

Дъщерята.

Не зная дѣдо; може би дѣто сестритѣ ми по
треперватъ понѣкога.

Дѣдо.

Страшно . . . мои дѣца! . . .

*(Въ това врѣме луненъ лжчъ прониква
прѣзъ прозореца и разлива мжтна и стра-
нна свѣтлина. Бие полунощъ, и при по-
слѣдния ударъ нѣкому се чува неопрѣде-
ленъ шумъ, като че ли нѣкой бързо става
задъ масата).*

Дѣдо.

(Трепва отъ голѣмъ ужасъ). Кой стана?

Вуйчо.

Никой не е ставалъ?

Бащата.

Азъ не станахъ.

Тритѣ дъщери.

Азъ не! Азъ не! Азъ не!

Натрапница

Дѣдо.

Нѣкой стана задъ масата!

Вуйчо.

Запалете лампата.

(Въ това време изведнажъ се чува дѣтски плачъ отъ дѣсно въ стаята на дѣтето; тоя плачъ се продължава съ по силенъ и по силенъ ужасъ до самия край на сцената).

Бащата.

Чувате ли? — Дѣтето!

Вуйчо.

То никога не е плакало.

Бащата.

Да отидемъ да видимъ.

Вуйчо.

Лампата, лампата!

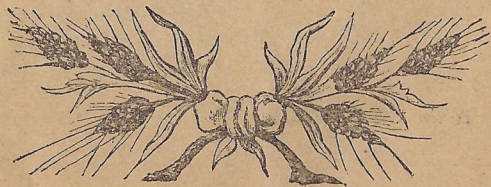
(Въ тоя мигъ се чуватъ бързи крачки въ стаята отъ лѣво, послѣ — мъртва тишина. Тѣ се прислушватъ въ нѣмъ ужасъ. Вратата на тази сжцата стая се бавно отваря, отъ кждѣто изведнажъ про-

никва свѣтлина по цѣлата зала. На прага се появява милосердната сестра, въ черни дрѣхи и нѣмо, съ наведена глава имъ дава да разбератъ смъртта на болната жена. Тя разбиратъ и следъ една минута въ неръшителностъ и ужасъ безмълвно влизатъ въ стаята на покойната. Между това, вуйчо вежливо отстѣпва пѣть на тритѣ дѣцври. Слѣпия остава самъ. Той става и въ тѣмнината търси съ ржцѣ нѣкого около масата).

Дѣ до.

Кждѣ отивате? Кждѣ отивате? . . . Ахъ, тѣ ме оставиха самъ самичекъ! . . .

Край

Цѣна 60 ст.

АННА КАРЕНИНА е подъ печатъ! Искайте покани отъ книжарницата **НОВА МИСЪЛЪ** —
София.

ЛИТЕРАТУРНИ ДНИ

Библиотека

за ЛИТЕРАТУРА и НАУКА

ИЗЛИЗА СЪКИ МЪСЕЦЪ

Съка книга на библиотеката ще съдържа едно съчинение, — пръведено или оригинално, — въ цѣлостъ, и то отъ най-добри автори въ странство и у насъ.

Отъ редакцията.

Книжарницата НОВА МИСЪЛЪ като започва да издава библиотеката ЛИТЕРАТУРНИ ДНИ, има за цѣль да даде на читателитѣ полезни и ефтени издания на редъ съчинения, та да може и най-бѣдния съ малко пари да си уреди цѣнна домашна библиотека, отъ която да се ползва съки день.

Ето защо съка книга ще се отстжпя на абонатитѣ съ 50 % отстжпка.

Абонатъ се счита който прѣдплати.

За съка нова книга ще се издава покана.

Настоятелитѣ ще си задържатъ възнаграждение 25 % отъ събранитѣ абонаменти.

Сичко що се отнася до редакцията и изданието да се изпраща до

Книжарница НОВА МИСЪЛЪ
София